

Jennifer abraça a Guillem, el prem amb força contra el seu cos per a asserenar-lo. Ha sigut un colp molt dur, l'enèsim de les darreres setmanes, però aquest ha sigut tan brutal que té por que s'ensorre, que ja no puga resistir ni una investida més de la vida. El primer colp va ser quan la mare els va abandonar, a ell i al pare, quasi un any abans; després, descobrir que el iaio havia estat ocultant-los el seu passat, tan fosc com els núvols que ja tenien a sobre de nou, va ser una contrarietat difícil d'assimilar. No va tindre temps de pensar-ho massa. La vida de vegades corre tan de pressa que si t'atures et fots de morros; arribar d'un viatge tan llarg, amb unes quantes experiències viscudes tan intenses, cansat alhora que feliç per poder abraçar de nou la dona i el fill i assabentar-te que, mentre tu estaves de camí amb el ferri, ha anat la policia, ha detingut ton pare, l'ha acusat d'assassinat i està esperant ser extradit a Espanya... Això és superior a les forces de qualsevol persona.

El pare cada cop té més avançada la malaltia. Ara, que tantes coses bones necessita gaudir, la seua ment s'obstina a oblidar-les. Guillem havia mamprés el viatge amb ell i ara tornava sol, amb una barreja contradictòria de sentiments. S'havien retrobat com a pare i fill. Per això, tot i ser conscient que havia consentit quedar-se perquè potser per primer cop a la vida era realment feliç, ja el trobava a faltar.

—Jennifer, tu creus que mon pare és un assassí?

Però ella no respon, allarga l'abraçada. No el prem més fort perquè ja no pot, no li queden forces, només es maleeix per no saber què respondre al seu marit.

La llum intensa d'un llampec il·lumina per un segon la parella, que resta immòbil enmig l'estació d'autobusos mentre la vida continua al seu voltant. Els més previsors corren a refugiar-se. Els autobusos, amb els ventres plens de viatgers, van i vénen aliens a la tempesta que acaba de formar-se mentre el so del tro ofega un gemec de Guillem, que amaga la cara al muscle de Jennifer. Ella manté la mirada perduda al front. Ella, que sempre ha tirat de Guillem, ella, que sempre ha sigut qui ha posat el seny quan calia a la relació, no sap ara com comportar-se. Es troba tan perduda que no vol deixar d'abraçar-lo perquè sap que quan se separen haurà d'enfrontar-se a la seua mirada.

Llavors comença el ruixat que ràpidament els deixa xops davant de les mirades indiscretes dels qui passen al seu voltant, que no poden deixar de fixar-se per un instant en eixa parella tan descompensada físicament: ell alt, corpulent; ella menuda, poqueta cosa; per a res poden intuir que Guillem és el dèbil i Jennifer la forta, si bé en aquest moment tots dos són igual de vulnerables.

Asseguts ja confortablement al menú Ford Ka de Jennifer —Guillem no ha consentit mai seure davant d'un volant, sempre ha fugit d'haver de conduir—, a recer de la pluja que cau a bots i barrals, Guillem tracta d'asserenar-se. Amb la mirada perduda al front, hipnotitzat per l'anar i vindre de l'eixugaparabrisa, fa força amb els genolls contra la guantera i pregunta per segon cop.

—Heu pogut parlar amb mon pare?

—No, ens ha vingut tan de sobte que no hem tingut temps de reaccionar. Només fa unes quantes hores que ens han informat que anaven a extradir-lo, no ens han dit res més.

—Però no us han dit si es troba bé?

—No sabem res més, Guille —Jennifer sempre l'anomena així—, anirem a comissaria a veure què ens poden aclarir. Com tens el braç? —s'hi interessa per primer cop des que ha arribat, fa uns quants dies que Guillem va patir un accident i des d'aleshores el porta enguixat.

—Bé, em pica —explica, però torna a la seua—. Ha sigut tan feliç aquests dies, no puc imaginar-me pel que estarà passant. No em va costar gaire convèncer-lo perquè es quedara gaudint de la família després de tants anys. I ara ja veus, jo tractant d'ocultar-lo, d'allunyar-lo de València, però quan arribe ja està detingut. Tot m'ix a l'inrevés, quan esclata la notícia jo em trobe a Orà, lluny d'ací, quan me'n torne el problema s'agreuja a Orà. És tan frustrant tota aquesta situació, Jennifer.

—L'altre dia, quan vàrem parlar per telèfon i et vaig comentar que la policia havia estat fent-me preguntes sobre ton pare... no li vares dir res a ell, veritat? —el mira de reüll i torna ràpidament la vista al front.

—Doncs no, em va semblar tan absurd que no volia amoïnar-lo, ja en tenia prou amb tot el que li estava passant. A Algèria semblava tan feliç —Guillem es pren uns quants segons—. Vaig decidir comentar-li-ho a Malika, només ella està assabentada de tot. No se sap qui és la dona que aparegué morta?

—La policia m'ensenyà unes fotos però quan em vaig adonar que es tractava d'un cadàver em va entrar tal esgarrifança que no em vaig poder fixar amb deteniment. No

vaig reconèixer qui podia ser —ara és Jennifer qui es pren uns quants segons, la conversa no flueix—. Com està ton pare de l'Alzheimer? Realment el veies en condicions de quedar-se sol?

—De vegades em desconcerta el seu comportament, la malaltia semblava haver avançat però els darrers dies l'he trobat molt canviat —llavors calla, mou el cap a dreta i esquerra i es colpeja la cama amb el puny—. Merda! Jennifer, però què està passant?

Jennifer atura el cotxe davant d'un semàfor en roig, allarga el braç i agafa la mà a Guillem, que reacciona abaixant la cara, però arrima l'altra mà i envolta la de Jennifer entre les seues. Llavors alça la mirada, es gira cap a ella i, com que està mirant-lo, ell mostra un somriure quasi imperceptible. Jennifer prova a desviar la conversa per records més gratificants mentre canvia de marxa.

—Sembla que a Orà us han tractat molt bé, no?

El somriure de Guillem es fa més evident en recordar els familiars algerians. Veritablement han sigut dies molt intensos. Descobrir el passat del seu iaio va ser un colp difícil d'encaixar. Poc després d'haver-se casat va deixar la dona a Alacant i va emigrar a Orà amb la intenció de fer diners. Al cap dels anys va tornar sense diners i amb un xiquet de la mà.

—Quan tot s'esclarisca hi hem de tornar, saps? Ramona, la meua iaia, degué ser una dona molt valenta. Traure avant una filla tota sola, en un país estrany, amb una altra cultura. Degué patir molt, la pobra. Malika és una dona encantadora, ha estat sempre pendent de mon pare en tot moment. Tots allí són encantadors, la veritat. Djamel ja vares veure com és d'espavilat, però si conegueres els pares, i la germaneta, que no és menys espavilada, no —torna a somriure—. El marit de Malika és molt bona persona, Abdel Hakim.

Amb el record d'Abdel es tira mà a la butxaca de l'abric, en trau un parell de cigarrets acaragolats i els mostra a Jennifer, que n'agafa un sense mirar, se l'acosta per veure bé de què es tracta i li'l torna de seguida.

—Ací no es pot fumar! —diu mig de broma— Ja saps que no m'agrada l'olor de tabac al cotxe —somriu amb tendresa i mira de reüll abans de consentir—, però avui ho tens permés.

Guillem, per contra, se'ls amaga a la butxaca mentre li explica per què els porta a sobre.

—Me'ls ha fet Abdel Hakim, per al viatge. Els fumaré quan tot s'esclarisca.

Ja és el segon cop que Guillem diu “quan tot s’esclarisca”. De nou aturats en un semàfor, Jennifer gira el cap. A través de les gotes del vidre veu passar la ciutat i s’empassa saliva. Volia respondre-li que sí, que quan tot s’esclarisca els fumaran, un cigarret cadascun, però un nuc a la gola li impedeix parlar.

“...després de dies de sequera, a la fi plou a tota la costa. L’est de la península pateix la influència d’una borrasca que durarà encara uns quants dies. Després tornarem a l’oratge, però ara hem d’explicar novetats sobre l’assassinat de la dona que aparegué morta en estranyes circumstàncies fa uns quants dies al carrer de la Fusta de la ciutat de València —la ràdio del Ka irromp de sobte a un volum considerable, acaba d’engegar-la Guillem—, sembla que el sospitós havia fugit a algun lloc del nord d’Àfrica però la policia ha pogut seguir-li la pista i ja està en marxa l’extradició. De moment no ha transcendit el nom del presumpte autor de l’assassinat. Els anirem informant a mesura que ens arriben més dades sobre el cas.”

Jennifer apaga la ràdio plena d’ira mentre fa un gir brusc de volant amb l’altra mà i s’atansa a la vorera. Hi ha vist un lloc per a aparcar i, encara que els queden uns quants carrers per a arribar-hi, necessita eixir d’aquell diminut habitacle. La pluja li anirà bé. Guillem resta mut, impactat encara per la notícia de la ràdio. No havia pogut imaginar-se encara fins a quin punt el cas de son pare formava part ja de l’opinió pública.

Un cop a la vorera, arrimats a la paret per buscar recer sota els balcons, l’un darrere l’altre, la parella s’enfila cap a casa. Cada cop plou més fort, ja no els cap més aigua a sobre. Jennifer, visiblement enfurida per la impotència de no saber què fer, obri la marxa, amb Guillem darrere, que tira la maleta amb rodes amb el cap cot i es protegeix el braç enguixat sota l’abric, amb els vidres de les ulleres plens de gotes que li impedeixen veure-hi amb nitidesa. Coincidint amb un llampec alça el cap amb fermesa i li fa una pregunta a Jennifer.

—Farem tot el possible per a demostrar la seua innocència, veritat Jennifer?

Coincidint amb el so del tro ella no contesta, es fa la sorda, apressa el pas i per primer cop es posa a plorar a l’empara de la pluja, que emmascara les llàgrimes. Guillem la segueix en silenci.

Unes quantes hores abans, lluny de València, al barri de Sidi el Houari a Orà, Malika, asseguda a la cuina, reflexionava tota sola després de rentar l’escurada del dinar. El seu germà s’havia tombat un moment al llit. Tret d’ells dos no quedava ningú més a casa. El silenci invitava a aturar-se i tractar d’ordenar les idees. Les darreres

setmanes havien sigut tan intenses que Malika es trobava desbordada, però li havia promès a Guillem que mantindria el secret. Tot i el poc temps que havia pogut tractar amb el seu germà no podia creure's que fóra un assassí. Llavors es debatia entre ajudar-lo o denunciar-lo si realment ho era. Però l'estima era tan forta que el cor podia al seny. Tota la família havia acollit de bon grat la nova situació, però patia per la reacció que pogueren tindre si saberen la realitat.

Amb tantes emocions com havien suportat aquells dies, Malika no podia sospitar que li'n quedava una no menys intensa. Quan Guillem li va demanar parlar amb ella a soles, amb la insistència que fóra discreta, no podia imaginar-se fins a quin punt serien de colpidores les seues paraules. De primer li va dir que no podia ser, que son pare era una bona persona, incapaç de matar una mosca. Malika atenia en silenci, desconcertada perquè no sabia on volia anar a parar Guillem. Resulta que havia parlat amb Jennifer per telèfon i l'havia informat que la policia buscava son pare i l'acusava d'assassinat. Ho va soltar sense mesurar les conseqüències, sense embuts, i tot el cos de Malika es va estremir. Guillem s'adonà de seguida de l'efecte i va tractar de tranquil·litzar-la.

—No, Malika, ha de ser un error, n'estic segur. No t'hi has d'amoïnar.

Però era impossible ja. El colp l'havia rebut enmig del cor i el dubte acabava d'arrelar al seu cervell, que repetia aquelles paraules des d'aleshores insistentment. Guillem es mostrava ferm en la defensa de la innocència de son pare, però ella acabava de conèixer-lo, si bé una esclatxa d'esperança la mantenia en guàrdia: Malika i Agustí eren germans bessons. Encara que s'havien criat en ambients diferents, en cultures enfrontades, de cap manera el seu germà havia de ser culpable de res. El poc de temps que s'havien tractat havia reconegut en ell molts aspectes de la seua pròpia personalitat i si ella era incapaç de fer mal a ningú també ho havia de ser ell. O almenys així tractava de convèncer-se mentre recordava com havia començat tot.

La sirena avisà els passatgers que s'acostaven al port d'Almeria. Malika va prendre posició a la barana. Després de gairebé nou hores sense moure's del mateix lloc, només en comptades ocasions per a anar al bany i poc més, necessitava estirar les cames, entumides per la humitat. A la fi, després de tant de temps desitjant-ho estava a punt de complir un somni, un vell anhel que ja no pensava poder aconseguir. Tota una vida esperant, somniant aquest moment que, llavors sí, cada cop tenia més a prop, més a l'abast de les seues mans. Unes mans velles ja, tremoloses, ossudes, solcades per venes que es bifurcaven en totes direccions, però que en aquell moment s'aferraven fermes a

la barana, amb força, com si així pogués imprimir-li un nuc més de velocitat al vaixell per a arribar-hi abans.

L'ansietat li podia, el cor li batejava fort en veure Almeria, la terra de Ramona, la mare. Ja quedava menys per a arribar a la seua destinació final, València.

Va donar gràcies a Al·là, pensà en la mare, que havia quedat prostrada a Algèria, i murmurà:

—Mare, Glorificat siga Al·là, El Generós, que t'ha omplit de paciència i t'ha donat una vida llarga. Ja estic a Espanya. Prompte arribaré a València. Compliré el teu desig —no pogué evitar emocionar-se en recordar la mare.

Malika es va girar cap al seu nét, que dormia arraulit en un racó amb una manta a sobre. Dubtà a despertar-lo. Hauria de veure aquella meravella, però decidí deixar-lo dormir. El ferri va fer sonar la sirena de nou i a la fi no pogué més. Estava tan contenta que necessitava compartir el seu goig amb el nét. S'hi acostà, es va ajupir i amb tendresa li acarona els cabells. Després, dolçament, li agafà el braç i el va moure lleugerament. El xiquet obrí els ulls, lleganyosos. En veure el somriure de la iaia va comprendre que hi havien arribat i va somriure ell també, contagiats ja de la seua alegria.

Si per un moment les ones de la mar hagueren emmudit, iaia i nét haurien pogut sentir el batejar dels seus cors plens de joia per haver completat la primera etapa del seu viatge.

Malika, animada i esperançada, passà el braç dret per l'esquena del seu nét. Amb la mà li fregava el muscle per encoratjar-lo. El xiquet, angoixat per la incertesa del viatge, per la seua comesa d'èxit dubtós, alçà la vista i va fer un esguard a la cara de la iaia: la trobà ferma, amb un somriure de felicitat als llavis que provocà el seu neguit per si no podia aconseguir que Malika i Ramona assoliren el seu somni, el somni de tots allà a Orà.

Malika deixà anar un sospir. Amb el colze sobre la taula, el cap descansava sobre la mà. Amb l'altra jugava amb la vora de fusta i passava els dits sobre les estelletes d'una cantonada. Anava descalça. No la molestava la gelor del terra, la que la turmentava era la que sentia al cor amb tant de dubte. Va sentir remor a l'habitació on dormia Agustí i s'alçà, s'acostà a la porta tancada i hi pegà l'orella. El seu germà semblava parlar, però a continuació un suau ronc delatava que encara dormia. Malika girà el pom de la porta amb cura de no fer cap soroll, va obrir prou per a traure el cap. Amb la llum que es

colava del corredor en distingia amb claredat el rostre. Semblava seré. A l'instant els lleugers roncs cessaren i Agustí tornà a remugar alguna cosa intel·ligible. Malika entrà del tot i s'ajupí al seu costat. Tractava d'entendre. Agustí movia el cap lleugerament, negava, deia que no; ho repetia, no, no, no... Després no s'entenia bé, paraules amb les dents serrades. Fins que amb claredat Malika va sentir "jo no volia, no volia, jo... no... no, jo et volia" i un calfred li va recórrer l'espina.

Poc després, asseguda a la butaca, les mans encara li tremolaven quan Agustí aparegué al saló, que saludà amb un somriure moderat, correspost per ella amb un altre de caire nerviós. El germà doblegà els genolls i s'ajupí al costat de la butaca. Li agafà la mà, se la portà als llavis, i li deixà un bes al palmell amb tendresa.

—On estan tots?

Però Malika, absent, no va respondre. Agustí s'havia alçat i s'havia assegut en una cadira. Estigué uns quants segons en silenci, després tornà a prendre la paraula.

—Guillem ja estarà a l'autobús, prompte estarà a València de nou.

Com a única resposta de Malika, un altre somriure.

Des del carrer arribaven sorolls ofegats, com si hi haguera un nombrós grup de gent que tractava de passar desapercibuda, sense aconseguir-ho. L'única veu que podia distingir-se se sentia amb dificultat, semblava que no volia alçar massa el to mentre donava ordres: silenci, és ací, vosaltres per allí, quiets... Agustí girà l'esguard cap a la porta però Malika, abstreta amb els seus pensaments no s'havia adonat dels sorolls.

—Diuen que mai no arribes a conèixer la gent que t'envolta —va dir Malika mirant-lo als ulls, amb un precari valencià força castellanitzat—, que tots tenim els nostres secrets inconfessables. Nosaltres hem perdut tant de temps per a arribar a conèixer-nos... Si ens haguérem afanyat a buscar-te ja a la primera ocasió, potser ara tot seria diferent.

—No et martiritzes amb eixe pensament. Jaestic a Orà, no ens hem de retraure res. Ja estem junts de nou, això és el que compta. Recuperem el temps perdut, gaudim el que hem aconseguit, Malika, perquè el cervell no sé fins quan em deixarà ser conscient de la realitat. Aprofitem el temps, doncs —explicà Agustí en un dels majors moments de coherència que havia mostrat darrerament, tot i que des que estava a Orà s'havia mostrat especialment lúcid.

El silenci que es va fer entre els dos germans a continuació va propiciar que al cap d'Agustí tornara a formar-se un batibull de pensaments contradictoris entre els quals destacava el somni que acabava de tindre i que darrerament, malauradament, es repetia

sovint: corria pel carrer amb un nadó al braç, o més que un nadó un fetus deforme amb cos de persona major i cara de vell, amb un plor persistent, esgarrifós. Agustí, espantat, no deixava de córrer quan, de sobte, unes quantes dones, que no sap d'on eixien, l'aturaven, l'envoltaven i se'n reien. L'empentaven, cridaven. Ell repetia que el perseguïen, que el deixaren fugir, però llavors s'adonava que el nadó ja no estava als seus braços, havia desaparegut. Mentrestant, les dones li feien fer voltes a empentes, i provocaven que s'anara marejant cada cop més amb cada volta, fins que queia de genolls i les dones se'n reien més encara. Ell tractava de desfer-se'n, però no podia aconseguir empentar-les. El rostre d'una d'elles li recordava el d'Eulàlia, la seua dona, però amb un cos més jove que no li corresponia. L'altra no li sonava de res, el cos malforjat contrastava amb el de la primera. Llavors les dones començaven a sagnar per la cara sense deixar de riure, i a la fi, sempre igual, algú l'agafava del muscle. Ell es girava i veia un xiquet també deforme que s'assemblava molt a Djamel, amb el nadó al braç, que amb grans rialles tots dos amb la boca ben oberta, mostraven unes dents amenaçadores, desproporcionades. Llavors es despertava, la majoria de les voltes amerat de suor, amb el cor que batejava amb força, a punt d'eixir-li del pit.

El somni es repetia des de feia unes quantes setmanes, des d'aquella maleïda nit en què tot es va anar precipitant a un ritme frenètic. Quan tractava de recordar li arribaven flaixos d'imatges inconnexes que no aconseguia lligar. El que menys li agradava era que li semblava haver participat en una brega però de cap manera aconseguia traure sentit a les imatges que se li formaven a la ment.

“Però, per què? Qui és aquesta gent? —es preguntava a continuació. I encara més:— Diuen que els malalts d'Alzheimer obliden els records més recents i recorden amb nitidesa els records més antics, d'infantesa sobretot. Per què llavors a mi em turmenten aquests records actuals i no hi ha manera de recordar els meus primers anys ací a Orà quan era menut? —es preguntava decebut—. Quin pecat he comés?”

Malika en pocs dies havia experimentat des de la felicitat més immensa fins a la tristor més amarga. Guillem li havia insistit i li havia pregat discreció. Son pare era alié al problema i el millor era que seguira ignorant què estava passant a València. La germana se'l mirava, l'analitzava, però no trobava en el seu comportament, sempre tan correcte, tan tendre, trets d'un possible delinqüent.

De sobte, a l'estança va irrompre un nombrós grup de persones, algunes amb uniforme de policia, d'altres de paisà i tots armats. Almenys dotze, en va contar Malika. Els dos germans s'alçaren d'un bot. Ella va fer un crit espantada. Agustí va fer uns

quants passos arrere quan va veure dos policies que anaven cap a ell decidits. Quan l'atraparen el tiraren a terra d'una empenta. El feren caure de tò i es colpejà el cap violentament. Un d'ells, amb destresa, el va capgirar, tan gran com era Agustí, el deixà cap per avall, li clavà el genoll a l'esquena, li agafà la cara amb l'altra mà i la pressionà contra el terra per a tractar de mantindre'l immobilitzat. L'altre policia li girà les mans a l'esquena i l'emmanilà.

Malika cridava que el deixaren en pau, que ell no havia fet res, que estava malalt, fins que un policia de paisà li va soltar una manotada a la cara que la va fer caure a la butaca, i quedar-se llavors allí mateix petrificada per l'espant, mentre plorava d'impotència i veia com alçaven el seu germà entre tres policies i se l'emportaven sense més explicacions. Quan va passar davant d'ella s'adonà que Agustí havia perdut la consciència i que portava la camisa tacada de roig. Va poder veure com d'un tall al tò rajava un filet de sang. Malika es va desmaiar.